

תדריך

חובה לראות:

תליאביב - האיש שרצה להיות מלך, חליל הקסם, שלושת ימי הקונדור, שלום לך יקירתי, שובבה שכזאת.

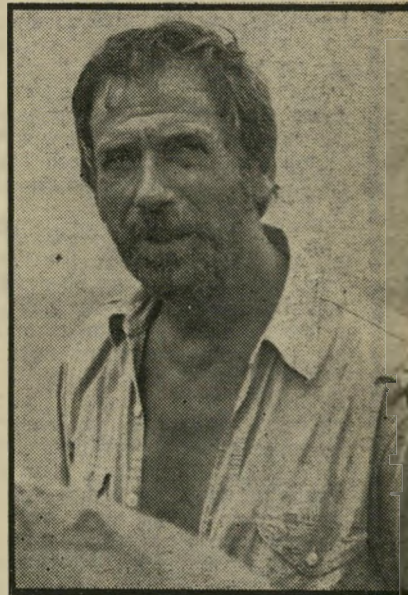
ירושלים - שלום לך יקירתי.

חיפה - זהות גנובה, שלושת ימי ה' הקונדור, האנגליה הדומנטית.

תליאביב

*** * * * חליל הקסם (סטודיו, שוודיה) - האופרה של מוצרט. המטפיה לאהבת אדם לרעהו, בכימיו קולנועי מרענן, מפוכח ומלא המצאות של אינגמר ברגמן. חובה לכל אוהבי המוסיקה.

*** * * * שובבה שכזאת דקל צר' - קומדיה חביבה על יצרן-בשמים אנטי-ממסדי, שמסתבך עם בלונדינית קצת

איוו מונטאן כ, שובבה שכזאת" יצרן-בשמים

מטרופת, הפולשת לאי שבו הוא מתבודד. איוו מונטאן וקאתרין דגב עוזרים לעבור את המסע בשלום.

*** * * * שלושת ימי הקונדור (פאר, ארצות-הברית) - חייאדם מאבדים את חשיבותם במישחקי ביטחון ובסחיות, בי סרט-מתח שבו מסבך סרדיני סולאק את צופיו בעלילה מורכבת שאינה נפתרת מייד על הצד מהמספק ביותר. עם רוברט דרמור.

חיפה

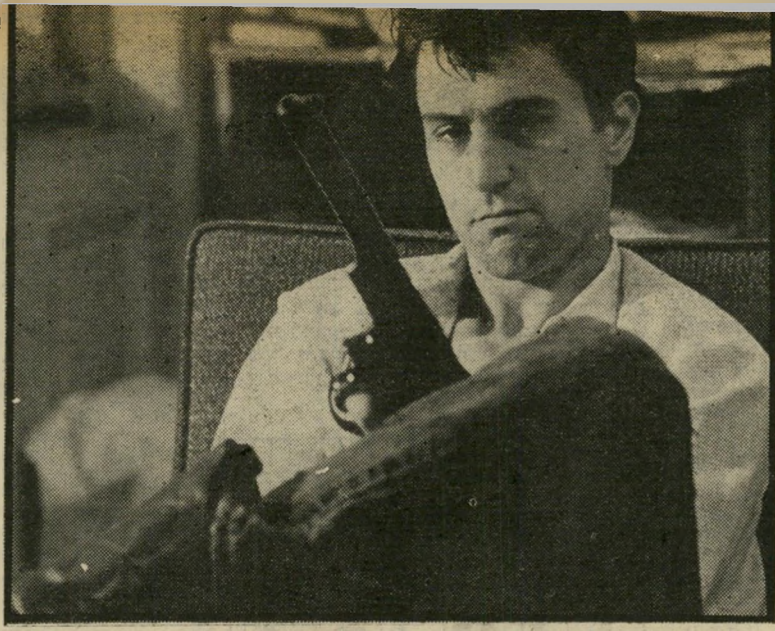
*** * * * זהות גנובה (אורלי, איי-טליה) - לבטיו של משכיל המסרב להמי שיד להתבונן מן הצד בשינויים החלים בעולם. ושואל את זהותו של איש פעיל יותר, בסרט מרשים ומעמיק של מיקי לאנגילו אנטוניוני. ג'ק ניקולסון בתפקיד הראשי.

ירושלים

*** * * * שלום לך יקירתי (הבירה, ארצות-הברית) - שיחזור מדוקדק של ה' אוריה והנוף של שנות ה-40. באחד ה' עיבודים הנאמנים ביותר שנעשו לפי ריי מונז צ'אנדלר. רוברט מצ'ס בתפקיד הראשי.

*** * * * מרשם נשים (ארנו, איטליה) - קצין איטלקי עיוור נוסע עם שרתו לנאפולי. נסיעה שמחציתה הראשונה סא' טירה פראית ומזהירה. והצפי השני מלוי דרמה קצת מתקתקת. ויטוריו גסמאן בי שיאו.

* * * * * הטלפון הוורוד (מיטשל, צר' - פת) - סיפור אהבתו של תעשיין פרוי בינציאלי ליצאנית-צמרת לובש, ברגעים מסוימים. למרות האוירה הוורודה. מדעים של משל על מעמדה של האשה בחברה הצרפתית.

נהג המוניית

— רוברט דה-מירו, מן הבולטים בשחקני הדור החדש בארצות-הברית, בדמות טראוויס ביקל, בן המערב התיכון, נחזית-לשעבר הסובב בדרך בכרך, ועובד כנהג-מונית מפני שהוא סובל מנדודי-שינה כרוניים.

דן פיירו
מדווח מקאן
על הסרט
שזכה בפרס
הראשון - ושיוצג
בקרב בארץ

קיומו. בעיני לקוחותיו הוא חלק מן האבי-זרים של המונית, כמו ההגה. הפנסים או המאפרות.
ממקומו שליד ההגה, רואה-ואינו-נראה, צופה טראוויס בני-יורק מעוררת-בחילה, שורצת זונות, סרסורים, גנבים, שיכורים, רוצחים וקבצנים. הזוהמה מתגלגלת ברחובות, אדי-הקיסר עולים מן הפתחים של הרכבת התחתית, השינאה מבצבצת מן ה' עיניים. זוגות מתעלסים על המושב האחורי

אונס של ניו-יורק

במוניתו, ומדי בוקר עליו לנגב את הזרע. בעל מרומה שיושב במונית מניח למדתן להקפיץ את סיפרותיו, צופה בחלון הדירה שבה שוכנת אשתו עם כושי, ומספר לנהג, מבלי להתבונן בו כלל, כיצד בדיוק ירסק את גופה של הבוגדת בכדורי אקדה מגנום

נית של ביקל ביחסיו לנשים היא, אולי, תורשה מן החינוך הקאלוויניסטי החמור ש-קיבל שראדר בביתו (עד גיל 18 לא הירשו לו הוריו לבקר בקולנוע). גם מוצאו ה' מערב-תיכוני של ביקל בא, כנראה, בי ירושה משראדר, שנולד במדינת מישיגאן.

הג מונית" הוא אחד הסרטים המצליחים ביותר של השנה. למרות שנעשה בתקציב זעום יחסית (1.5 מיליון דולר), הוא גורף הון בארצות-הברית. השבועות הראשונים להצגתו בי אירופה מבטיחים תוצאות דומות, ומבקרים משני צידי האוקיינוס שרים לו שירי-הלל לפני פחות משבועיים. להפתעת רבים - כולל הבמאי מרטין סקורסזה - זכה הסרט בפרס הגדול של פסטיבל קאן, אחד מהישגיה-היוקרה החשובים בקולנוע. מדרך הטבע, עומד הסרט עלולת בקרוב על כל בדי העולם והדבר כולל, במיקרה זה, גם את ישראל. ובכן, למה יש לצפות? למעשה, אפשר היה להתייחס אל נהג מונית כאל מיקרה קלאסי המצוי בכל ספר-פסיכולוגיה למתחילים: המיקרה של צעיר שאינו מסוגל לקיים יחסי-מין תקינים, ובהיעדר יחסי-מין כאלה מצטבר בי תוכו מתח נפשי גובר והולך. המתח גורם לשיגעון זמני, זה גורם למעשה-אונס, ורק אחרי ביצוע מעשה זה חוזר האיש להיות נורמלי. עד לפעם הבאה.

אבל, יאמרו אלה שראו כבר את הסרט, נהג מונית מצטיין דווקא בהיעדר סצינות מין. וכך באמת צריך להיות. טראוויס ביקל, גיבור הסרט, אינו מצליח להגיע לירי יחסים כלשהם, לא עם האלילה הבלונדית (סיביל שפארד) שהוא סוגש במחצית ה' ראשונה של הסרט, ולא עם היצאנית בת ה-12 (ג'ודי פוסטר) שהוא מנסה להציל במחציתו השנייה. יחסיו עם השתיים אפלא-טוניים במידה חשודה, ואם להוסיף על כך את ביקוריו התכופים בסרטים פורנו-גראפיים, נראה שהאיפוק המיני, מצד אחד, וההודקקות לתחליפים מצד שני, מהווים רמזים ברורים למצבו הנפשי.

אבל, ימישכו ויטענו כל אלה שמכירים את הסרט, הרי טראוויס ביקל אינו אונס איש. כדי להשיב על כך, צריך לשוב את ספר-הפסיכולוגיה למתחילים, המסביר שכלי-שק הוא, בעיני הפסיכופאט, תחליף לאברי-המין. וכאשר מתפלל טראוויס ביקל על סרסורה של היצאנית הקטינה ועל שר' תפיו, ומרוקן בהם את ארבעת אקדחיו בשצף-קצף, באורגיה של דם הניתח לכל הכיוונים, זהו האורגאזם הפרטי שלו ושל הסרט כולו.

הזוהמה מתגלגלת ברחובות

פ' ה' שראדר, כיום אחד התסריטאים שבאופנה בהוליווד, ביסס את דמותו של טראוויס ביקל ואת עלילת פירטו (ש' אותו כתב עוד ב-1972), על ניסיונותיו ה' אישיים ועל יומניו של ארתור ברמר, האיש שהתנקש לפני הבחירות הקודמות לנשיאות בסנטור ג'ורג' זאלאס. הפורטיטיות הקיצורי

זהות הרחוב

— טראוויס ביקל (רוברט דה-מירו) ברחובות ניו-יורק, מול חבורה אלימה ועויינת של כושים צעירים. דבר לא קורה, אבל תחושה של אלימות ושל פורטנות שעומדת באוויר, הם חלק מן ה'סידור.

נערות בלונדיות נערצות

ב' עולם שכזה ניצבות בפני טראוויס ביקל שתי אפשרויות: להסתגל ול' השלים עם המציאות, כפי שנהוג "האשף", חברו-למיקצוע, הלוגם עימו קפה בחצות הלילה ומסביר לו את עקרונות החיים שלו; או להסתגר בתוך עצמו, ולא איש כמרטין סקורסזה עדיין זוכר את עצמו, כנער צנום, שחרחר, וחולה קצרת, הולך לקולנוע או מסתגר בביתו, בשכונת-עוני ניו-יורקית של מהגרים איטלקיים, משום שלא יכול

מצד שני, היומן ההיפוכונדרי שמנהל ביקל מזכיר את יומניו של ברמר (לאחדים מן המבקרים האמריקאיים הוא הזכיר גם את המיכתבים מן המחחרת של דוסטויבסקי ה' מעונה), וההתנקשות המוחמצת של ביקל במועמד לנשיאות מעידה על הקירבה ה' רוחנית שבין השניים.

במבט ראשון, עם תחילת הסרט, נראה טראוויס ביקל כנציג אופייני של אמריקה בעלת הצווארון הכחול. בן המערב התיכון, ותיק מלחמת ויאט-נאם, נחתי-לשעבר, רחוק מכל רעיון אופנתי של מחאה או פוליטיקה, מבקש טראוויס ביקל להיות נהג-מונית, משום שאינו מסוגל לישון בלילות (סימן ראשון לפסיכוזת). מדוע בחר שראדר ל' הפכו דווקא לנהג-מונית? "משום שזה אדם שגע, אוכל, שותה, נושם, מעשן, הולך ומדבר, ולמרות זאת אין איש משגיח ב'